

Arrest

nr. 60 853 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 27 oktober 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 2 februari 2011 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 3 februari 2011 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van I. R. (verzoeker):

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Macedonisch staatsburger te zijn, van Albanese origine en afkomstig uit Tetovo. U bent reeds gedurende twintig jaar ingeschreven in een arbeidsbureau, maar u heeft enkel af en toe gewerkt in het zwart. U heeft gedurende al die jaren slechts éénmaal de kans gekregen te reageren op een werkaanbieding. Uw kandidatuur werd echter afgewezen, omdat u niet voldeed aan de voorwaarden. Volgens u wordt er in uw land vooral de nadruk gelegd op de etnische afkomst, niet op de kwaliteiten en worden op de arbeidsmarkt Albanezen in tegenstelling tot Macedoniërs nog steeds gediscrimineerd. Ongeveer zeven jaar geleden waren u en uw gezin betrokken bij een auto-ongeluk. Uw zoon Orhan heeft sinds het auto-ongeluk problemen gekregen met zijn gezichtvermogen en dient een bril te dragen. U bent met uw zoon naar verschillende oogspecialisten gegaan. Deze hebben allen een onderzoek uitgevoerd en oefeningen gedaan met uw zoon. Omdat de toestand van zijn zicht niet is verbeterd, hij door zijn slecht zicht soms lijdt aan hoofdpijn, heeft u meermaals aangedrongen op verder onderzoek, ondermeer een operatie en het dragen van lenzen. De specialisten hebben allen een operatie en het dragen van lenzen van de hand gewezen. Volgens hun mening is uw zoon nog te jong voor een operatie en krijgt hij hoofdpijn door het dragen van zijn bril. De specialisten zouden u telkens gezegd hebben af te wachten en dat de situatie zou verbeteren. Omdat gedurende zeven jaar het zicht van uw zoon niet verbeterd is, meent u echter dat de specialisten medisch nalatig geweest zijn. Uzelf lijdt reeds geruime tijd aan hartproblemen, hoge bloeddruk, stress en hartkloppingen en hebt daarom verschillende keren beroep gedaan op uw huisarts, die u medicijnen heeft voorgeschreven. U meent dat uw stress en gezondheidsproblemen het gevolg zijn van het feit dat er in 2001 een gewapend conflict plaatsvond in Macedonië. Uw huisarts heeft u niet doorverwezen naar een specialist en u heeft zelf ook niet uit eigen beweging beroep gedaan op een specialist. U meent dat overheidsartsen niet voldoende luisteren en u een verkeerde behandeling hebben gegeven. Bovendien meent u dat wanneer u zich beklaagt over hun behandeling, zij u zullen doorverwijzen naar een privé-arts, waarvoor u niet de financiële middelen heeft. Omwille van uw medische problemen, de medische problemen van uw zoon en omwille van het feit dat u geen vast werk heeft, bent u samen met uw echtgenote, Idrizi Ramije (O.V. 6.713.165) en twee minderjarige kinderen, Orhan en Hadis, legaal vertrokken uit Tetovo richting België, waar u op 17 oktober 2010 bent aangekomen en op 27 oktober 2010 een asielaanvraag heeft ingediend.

U beschikt over uw internationaal paspoort, uitgereikt te Tetovo op 14 november 2008; uw Macedonisch rijbewijs, uitgereikt te Tetovo op 3 oktober 2003; uw Macedonische identiteitskaart, uitgereikt te Tetovo op 17 december 2009; een kopie van een medisch attest van uw zoon, uitgereikt op 3 december 2010 en een kopie van medische attesten van u en uw zoon, uitgereikt in België na uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u, noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst, wat betreft uw beweerde problemen aangaande de behandeling van het gezichtsproblemen van uw zoon Idrizi Orhan, ten gevolge van een auto-ongeluk, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat deze medische problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, of met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uw echtgenote benadrukte in dit verband zelfs uitdrukkelijk dat de etnische afkomst van uw zoon niet in verband staat met de onvrede over de behandeling, maar dat de behandeling beperkt was omdat de kennis van de artsen beperkt was (gehoor CGVS echtgenote, p. 6).

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat u deze beweringen dat uw zoon niet afdoende behandeld zou zijn in uw land, hoe dan ook niet kan staven met objectieve elementen of gegevens. U verklaarde tot deze conclusie te zijn gekomen, omdat er na zeven jaar van behandeling geen verbetering is gekomen in het zicht van uw zoon (gehoor CGVS, p. 6, 7, 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon wel degelijk behandeld is bij verschillende specialisten, dat er oefeningen werden gedaan om zijn zicht te verbeteren, dat hij een bril kreeg voorgeschreven, dat verschillende keren een aanpassing van sterkte aan zijn bril werden gedaan en dat hij medicatie kreeg voor zijn hoofdpijn (gehoor CGVS, p. 7). Toen u meer concreet gevraagd werd of er nog andere elementen zijn, waarop u zich baseert voor deze ingeroepen medische nalatigheid, gaf u toe dat u verder geen andere aanwijzingen heeft, buiten het uitblijven van verbetering (gehoor CGVS, p. 7, 8). U beweerde dat u aangedrongen heeft tot ondermeer een verder onderzoek, een operatie en het dragen van lenzen, maar van de andere kant geeft u te kennen dat de door u geraadpleegde specialisten allen

éénduidig tot dezelfde conclusie zijn gekomen dat uw zoon te jong was voor een operatie of het dragen van lenzen en dat oefeningen en het dragen van een bril voorlopig voldoende zijn (gehoor CGVS, p. 7, 8). In het licht van deze vaststellingen, is het uitblijven van een verbetering van het zicht van uw zoon, op zich niet afdoende is om te kunnen besluiten tot opzettelijke nalatigheid van of slechte behandeling door de geraadpleegde specialisten.

Betreffende uw algemene bewering dat de situatie en rechten van Albanezen sinds de onafhankelijkheid van Macedonië nog niet verbeterd zijn, dat uw zoon voor zijn gezichtsproblemen beter geholpen zou worden in België, omdat het een land is waar de wetten toegepast worden (gehoor CGVS, p. 3, 9), dient er op gewezen te worden dat dergelijke verklaringen tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Volgens deze informatie is er namelijk geen sprake is van discriminatie jegens etnische Albanezen in hun toegang tot en behandeling door de Macedonische gezondheidszorg en bovendien worden de algemene ziekenhuizen, ondermeer ook van Tetovo, geleid door etnische Albanezen. In de door de researchafdeling van het CGVS geraadpleegde mensenrechtenrapporten en mediaberichtgeving werd geen informatie teruggevonden omtrent discriminatie van etnische Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw zoon in uw land van herkomst geen of niet afdoende toegang had tot medische zorgverlening, noch dat hij een verkeerde of nalatige behandeling zou hebben ondergaan.

Daarnaast haalde u aan dat uzelf te kampen hebt met darmproblemen, hartproblemen, stress, slapeloosheid, een hoge bloeddruk en hartkloppingen. U stelde dat deze medische problemen het gevolg kunnen zijn van verschillende elementen, ondermeer van uw ervaringen tijdens het conflict van 2001 in Macedonië (gehoor CGVS, p. 9 en 10). Echter, buiten uw eigen hypothesen, kan u deze bewering niet ondersteunen met enige medische evaluatie of attest van een gespecialiseerde arts, psychiater, psycholoog of therapeut in Macedonië. U bent enkel in het bezit van in België uitgereikte medisch attesten, waarin ondermeer verwezen wordt naar klachten die waarschijnlijk stressgebonden zijn en waarin gesteld wordt dat deze medische klachten verder onderzocht zullen worden. De door u neergelegde attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het de vastgestelde klacht.

U heeft hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde medische/psychische problemen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst niet langer medische hulp kan krijgen en evenmin in de mogelijkheid was om beroep te doen op meer gespecialiseerde hulp voor psychische aandoeningen. U beweerde dat het in Macedonië niet is zoals in België, dat in Macedonië enkel medicatie voorgeschreven wordt, dat u oppervlakkig onderzocht zou worden (gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze beweringen op losse beweringen gestoeld zijn en niet op objectieve gegeven. Namelijk, u zou nooit naar een gespecialiseerde arts (psycholoog, therapeut, psychiater) zijn geweest, enkel naar een gewone huisarts, die u medicatie heeft voorgeschreven voor hoge bloeddruk en hartproblemen. Gevraagd naar de reden waarom u zelf geen beroep heeft gedaan op enige psychische, psychiatrische hulp en/of begeleiding, stelde u dat uw huisarts u niet heeft doorverwezen, maar anderzijds gaf u toe dat u tegen uw huisarts nooit een woord over deze psychologische problemen of uw vermoeden dat deze het gevolg zijn van het conflict in 2001, heeft gerept (gehoor CGVS, p. 9, 10). Gevraagd naar de reden waarom u uw psychologische problemen niet aan uw huisarts heeft vermeld, beweerde u enkel dat u niet gedacht had dat u nadien deze klachten zou krijgen (gehoor CGVS, p. 10). Dergelijke verklaring kan echter niet weerhouden worden als een overtuigende reden voor uw nalaten. Verder is uw bewering dat de huisartsen niet naar u zouden luisteren en u zelfs een verkeerde behandeling hebben geven (gehoor CGVS, p. 10-11), louter wederom gebaseerd op losse beweringen en niet op objectieve gegevens. Namelijk, gevraagd naar uw persoonlijke ervaring met een verkeerde behandeling door een arts, bleek u deze beweringen louter te baseren op uw vermoedens, omdat u zich niet beter voelde (gehoor CGVS, p. 10-11).

Volledigheidshalve, kan hier nog aan toegevoegd worden dat voor de beoordeling van medische elementen u voor uw concrete fysieke klachten en de gezichtsproblemen van uw zoon, een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot, betreffende de door u aangehaalde problemen om werk te vinden en uw algemene bewering dat Albanezen in vergelijking met de Macedoniërs benadeeld worden op de arbeidsmarkt in Macedonië (gehoor CGVS, p. 3-4), dient er op gewezen te worden dat u deze beweringen evenmin op enig objectief gegeven baseert. U beroept zich voor deze bewering enkel op het feit dat u sinds uw inschrijving in het arbeidsbureau in 1986 slechts eenmaal per post een vacature heeft ontvangen, waarbij uw kandidatuur vervolgens werd afgewezen, omdat u niet zou voldoen aan de voorwaarden. Gevraagd of u zelf dan actief sollicitatie brieven heeft geschreven of stappen heeft ondernomen om werk te vinden, beweerde u dat niet u, maar het werkloosheidsbureau verantwoordelijk is voor het

solliciteren en actief zoeken naar een job, dit zou volgens u in Macedonië de gang van zaken zijn (gehoor CGVS, p. 3). Echter, concreet gevraagd of er dan nog andere incidenten of elementen zijn waarop u zich baseert voor uw beweerde discriminatie op de arbeidsmarkt, kon u geen ander concreet voorbeeld aanhalen dat op uw persoon betrekking heeft, maar verwees u wederom vaaglijk naar de algemene situatie voor Albanese in Macedonië. Van de andere kant verklaarde u daarentegen wel dat uw broer werkt voor een overheidsinstantie in Macedonië, namelijk voor de douane. Volgens u heeft uw broer, zoals u van Albanese origine, makkelijker werk gevonden dan u, omdat hij beter opgeleid is, jonger is en ook meer geluk heeft gehad (gehoor CGVS, p. 4). Bovendien heeft u zelf verklaard dat uw broer, eveneens van Albanese origine, een betrekking bij een overheidsinstantie bekleedt en u zelf ook een sociale uitkering ontvangt (gehoor CGVS, p. 4). Op basis van bovenstaande dient vastgesteld te worden dat het feit dat u geen officiële job vond een probleem is van socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat in het eerste kwartaal van 2009 de werkloosheid in Macedonië 32,8% bedroeg. In de leeftijdsgroep van 15-27 jaar bedroeg de werkloosheid maar liefst 54,4%. Deze situatie treft bovendien alle inwoners van Macedonië en is een aangelegenheid van socio-economische aard welke alle etnische groepen in Macedonië treft, in tegenstelling tot uw beweringen.

De door u neergelegde stukken zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar uw internationale reispas, uw Macedonisch rijbewijs en uw Macedonische identiteitskaart, enkel betrekking hebben op uw identiteitsgegevens, die niet ter discussie staan; voorts, staat het medisch attest van uw zoon Orhan, dat hij behandeld werd door een arts in Macedonië op 3 december 2010, wat evenmin ter discussie staan.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote Idrizi Ramije (O.V. 6.674.305), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van I.R. (verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Macedonisch staatsburger te zijn, van Albanese origine en afkomstig uit Tetovo. Ongeveer zeven of acht jaar geleden, toen jullie zoon Orhan drie jaar oud was, waren u en uw gezin betrokken bij een auto-ongeluk. Uw zoon Orhan heeft sinds het auto-ongeluk problemen gekregen met zijn gezichtvermogen en dient een bril te dragen. U bent met uw zoon naar verschillende oogspecialisten geweest om hem te laten behandelen. Deze hebben allen een onderzoek uitgevoerd en oefeningen gedaan met uw zoon. De arts zei dat de toestand van uw zoon zou verbeteren, maar dit was niet het geval. Omwille van die reden hebben jullie beroep gedaan op verschillende artsen. Iedere keer kregen jullie van de artsen te horen dat uw zoon zijn toestand zou verbeteren, maar volgens u is dit niet gebeurd. Omdat zijn toestand niet verbeterd is, meent u dat hij niet goed is opgevolgd. Vijf jaar geleden is uw echtgenoot, Idrizi Rijad, ziek geworden. Uw echtgenoot heeft een te hoge bloeddruk, hij is nerveus en kampt met psychische problemen. U meent dat uw echtgenoot omwille van ervaringen tijdens het conflict in Macedonië in 2001 ziek is geworden. U meent niet dat uw echtgenoot en zoon omwille van hun etnische afkomst slecht behandeld geweest zijn, maar denkt dat de behandeling en kennis van de artsen in Macedonië beperkt zijn. U bent ervan overtuigd dat uw zoon en echtgenoot beter behandeld kunnen worden in België, omdat de artsen en de omstandigheden beter zijn. Om die reden bent u samen met uw echtgenoot, Idrizi Rijad (O.V. 6.713.165) en twee minderjarige kinderen, Orhan en Hadis, legaal vertrokken uit Tetovo richting België, waar u op 17 oktober 2010 bent aangekomen en op 27 oktober 2010 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw internationaal paspoort, uitgereikt te Tetovo op 22 september 2010; uw Macedonische identiteitskaart, uitgereikt te Tetovo op 3 juli 2008; het internationaal paspoort van uw zoon Orhan, uitgereikt te Tetovo op 22 september 2010 en het internationaal paspoort van uw zoon Hadis, uitgereikt te Tetovo op 22 september 2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Idrizi Rijad (O.V. 6.713.165). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u, noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst, wat betreft uw beweerde problemen aangaande de behandeling van het gezichtsproblemen van uw zoon Idrizi Orhan, ten gevolge van een auto-ongeluk, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat deze medische problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, of met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Uw echtgenote benadrukte in dit verband zelfs uitdrukkelijk dat de etnische afkomst van uw zoon niet in verband staat met de onvrede over de behandeling, maar dat de behandeling beperkt was omdat de kennis van de artsen beperkt was (gehoor CGVS echtgenote, p. 6).

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat u deze beweringen dat uw zoon niet afdoende behandeld zou zijn in uw land, hoe dan ook niet kan staven met objectieve elementen of gegevens. U verklaarde tot deze conclusie te zijn gekomen, omdat er na zeven jaar van behandeling geen verbetering is gekomen in het zicht van uw zoon (gehoor CGVS, p. 6, 7, 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon wel degelijk behandeld is bij verschillende specialisten, dat er oefeningen werden gedaan om zijn zicht te verbeteren, dat hij een bril kreeg voorgeschreven, dat verschillende keren een aanpassing van sterkte aan zijn bril werden gedaan en dat hij medicatie kreeg voor zijn hoofdpijn (gehoor CGVS, p. 7). Toen u meer concreet gevraagd werd of er nog andere elementen zijn, waarop u zich baseert voor deze ingeroepen medische nalatigheid, gaf u toe dat u verder geen andere aanwijzingen heeft, buiten het uitblijven van verbetering (gehoor CGVS, p. 7, 8). U beweerde dat u aangedrongen heeft tot ondermeer een verder onderzoek, een operatie en het dragen van lenzen, maar van de andere kant geeft u te kennen dat de door u geraadpleegde specialisten allen éénduidig tot dezelfde conclusie zijn gekomen dat uw zoon te jong was voor een operatie of het dragen van lenzen en dat oefeningen en het dragen van een bril voorlopig voldoende zijn (gehoor CGVS, p. 7, 8). In het licht van deze vaststellingen, is het uitblijven van een verbetering van het zicht van uw zoon, op zich niet afdoende is om te kunnen besluiten tot opzettelijke nalatigheid van of slechte behandeling door de geraadpleegde specialisten.

Betreffende uw algemene bewering dat de situatie en rechten van Albanezen sinds de onafhankelijkheid van Macedonië nog niet verbeterd zijn, dat uw zoon voor zijn gezichtsproblemen beter geholpen zou worden in België, omdat het een land is waar de wetten toegepast worden (gehoor CGVS, p. 3, 9), dient er op gewezen te worden dat dergelijke verklaringen tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd. Volgens deze informatie is er namelijk geen sprake is van discriminatie jegens etnische Albanezen in hun toegang tot en behandeling door de Macedonische gezondheidszorg en bovendien worden de algemene ziekenhuizen, ondermeer ook van Tetovo, geleid door etnische Albanezen. In de door de researchafdeling van het CGVS geraadpleegde mensenrechtenrapporten en mediaberichtgeving werd geen informatie teruggevonden omtrent discriminatie van etnische Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg. U slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat uw zoon in uw land van herkomst geen of niet afdoende toegang had tot medische zorgverlening, noch dat hij een verkeerde of nalatige behandeling zou hebben ondergaan.

Daarnaast haalde u aan dat uzelf te kampen hebt met darmproblemen, hartproblemen, stress, slapeloosheid, een hoge bloeddruk en hartkloppingen. U stelde dat deze medische problemen het gevolg kunnen zijn van verschillende elementen, ondermeer van uw ervaringen tijdens het conflict van 2001 in Macedonië (gehoor CGVS, p. 9 en 10). Echter, buiten uw eigen hypothesen, kan u deze bewering niet ondersteunen met enige medische evaluatie of attest van een gespecialiseerde arts, psychiater, psycholoog of therapeut in Macedonië. U bent enkel in het bezit van in België uitgereikte medisch attesten, waarin ondermeer verwezen wordt naar klachten die waarschijnlijk stressgebonden zijn en waarin gesteld wordt dat deze medische klachten verder onderzocht zullen worden. De door u neergelegde attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het de vastgestelde klacht.

U heeft hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde medische/psychische problemen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst niet langer medische hulp kan krijgen en evenmin in de mogelijkheid was om beroep te doen op meer gespecialiseerde hulp voor psychische aandoeningen. U beweerde dat het in Macedonië niet is zoals in België, dat in Macedonië enkel medicatie voorgeschreven wordt, dat u oppervlakkig onderzocht zou worden (gehoor CGVS, p. 10). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze beweringen op losse beweringen gestoeld zijn en niet op objectieve gegeven. Namelijk, u zou nooit naar een gespecialiseerde arts (psycholoog, therapeut, psychiater) zijn geweest, enkel naar een gewone huisarts, die u medicatie heeft voorgeschreven voor hoge bloeddruk en hartproblemen. Gevraagd naar de reden

waarom u zelf geen beroep heeft gedaan op enige psychische, psychiatrische hulp en/of begeleiding, stelde u dat uw huisarts u niet heeft doorverwezen, maar anderzijds gaf u toe dat u tegen uw huisarts nooit een woord over deze psychologische problemen of uw vermoeden dat deze het gevolg zijn van het conflict in 2001, heeft gerept (gehoor CGVS, p. 9, 10). Gevraagd naar de reden waarom u uw psychologische problemen niet aan uw huisarts heeft vermeld, beweerde u enkel dat u niet gedacht had dat u nadien deze klachten zou krijgen (gehoor CGVS, p. 10). Dergelijke verklaring kan echter niet weerhouden worden als een overtuigende reden voor uw nalaten. Verder is uw bewering dat de huisartsen niet naar u zouden luisteren en u zelfs een verkeerde behandeling hebben geven (gehoor CGVS, p. 10-11), louter wederom gebaseerd op losse beweringen en niet op objectieve gegevens. Namelijk, gevraagd naar uw persoonlijke ervaring met een verkeerde behandeling door een arts, bleek u deze beweringen louter te baseren op uw vermoedens, omdat u zich niet beter voelde (gehoor CGVS, p. 10-11).

Volledigheidshalve, kan hier nog aan toegevoegd worden dat voor de beoordeling van medische elementen u voor uw concrete fysieke klachten en de gezichtsproblemen van uw zoon, een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot, betreffende de door u aangehaalde problemen om werk te vinden en uw algemene bewering dat Albanese in vergelijking met de Macedoniërs benadeeld worden op de arbeidsmarkt in Macedonië (gehoor CGVS, p. 3-4), dient er op gewezen te worden dat u deze beweringen evenmin op enig objectief gegeven baseert. U beroept zich voor deze bewering enkel op het feit dat u sinds uw inschrijving in het arbeidsbureau in 1986 slechts eenmaal per post een vacature heeft ontvangen, waarbij uw kandidatuur vervolgens werd afgewezen, omdat u niet zou voldoen aan de voorwaarden. Gevraagd of u zelf dan actief sollicitatie brieven heeft geschreven of stappen heeft ondernomen om werk te vinden, beweerde u dat niet u, maar het werkloosheidsbureau verantwoordelijk is voor het solliciteren en actief zoeken naar een job, dit zou volgens u in Macedonië de gang van zaken zijn (gehoor CGVS, p. 3). Echter, concreet gevraagd of er dan nog andere incidenten of elementen zijn waarop u zich baseert voor uw beweerde discriminatie op de arbeidsmarkt, kon u geen ander concreet voorbeeld aanhalen dat op uw persoon betrekking heeft, maar verwees u wederom vaaglijk naar de algemene situatie voor Albanese in Macedonië. Van de andere kant verklaarde u daarentegen wel dat uw broer werkt voor een overheidsinstantie in Macedonië, namelijk voor de douane. Volgens u heeft uw broer, zoals u van Albanese origine, makkelijker werk gevonden dan u, omdat hij beter opgeleid is, jonger is en ook meer geluk heeft gehad (gehoor CGVS, p. 4). Bovendien heeft u zelf verklaard dat uw broer, eveneens van Albanese origine, een betrekking bij een overheidsinstantie bekleedt en u zelf ook een sociale uitkering ontvangt (gehoor CGVS, p. 4). Op basis van bovenstaande dient vastgesteld te worden dat het feit dat u geen officiële job vond een probleem is van socio-economische aard dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat in het eerste kwartaal van 2009 de werkloosheid in Macedonië 32,8% bedroeg. In de leeftijdsgroep van 15-27 jaar bedroeg de werkloosheid maar liefst 54,4%. Deze situatie treft bovendien alle inwoners van Macedonië en is een aangelegenheid van socio-economische aard welke alle etnische groepen in Macedonië treft, in tegenstelling tot uw beweringen.

De door u neergelegde stukken zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar uw internationale reispas, uw Macedonisch rijbewijs en uw Macedonische identiteitskaart, enkel betrekking hebben op uw identiteitsgegevens, die niet ter discussie staan; voorts, staat het medisch attest van uw zoon Orhan, dat hij behandeld werd door een arts in Macedonië op 3 december 2010, wat evenmin ter discussie staan.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote Idrizi Ramije (O.V. 6.674.305), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. "

Derhalve kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde stukken zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, daar uw internationale reispas, uw Macedonische identiteitskaart en de internationale reispassen van uw twee minderjarige zonen, enkel betrekking hebben op uw identiteitsgegevens en deze van uw zonen, die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers benadrukken dat zij geenszins kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Het is volgens verzoekers algemeen geweten dat er in Macedonië manifeste problemen bestaan op het vlak van discriminatie. Zelf ondervonden verzoekers discriminatie op de arbeidsmarkt, alsook in de gezondheidszorg. Verzoekers wijzen erop dat alle mensenrechtenorganisaties erop hameren dat er dringend iets dient te gebeuren aan de mensenrechten in Macedonië, en dat de Macedonische regelgeving geenszins voldoet aan de Europese maatstaven. Het Commissariaat-generaal heeft hier echter geen rekening mee gehouden. Verzoekers vragen hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

2.2. De asielaanvragen van verzoekers berusten op de medische problemen van verzoeker, de medische problemen van de zoon van verzoekers alsook omwille van het feit dat verzoeker geen werk vond.

De bestreden beslissing heeft vooreerst vastgesteld dat de medische problemen door verzoekers ingeroepen geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag. De verklaringen van verzoekers als zouden hun medische problemen gelegen zijn in hun etnische origine staan haaks op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt immers dat er geen sprake is van discriminatie jegens etnische Albanezen in hun toegang tot en behandeling door de Macedonische gezondheidszorg. Bovendien blijken de algemene ziekenhuizen ondermeer ook deze van Tetovo, waar verzoekers van afkomstig zijn, geleid te worden door etnische Albanezen. Verzoekers brengen geen informatie bij die deze vaststellingen tegenspreken of ontkrachten.

Terecht besloot de bestreden beslissing bijgevolg dat verzoekers zich voor de beoordeling van zijn medische problemen dienen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Meer bepaald dienen zij een aanvraag van machtiging tot het verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden om werk te vinden, motiveert de commissaris-generaal terecht dat dit problemen zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Zo verwees de commissaris-generaal in dit verband naar het hoge werkloosheidscijfer dat, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, alle inwoners van Macedonië treft, ongeacht hun etnische origine.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Verzoekers verzuimen in casu een begin van bewijs bij te brengen dat zij zelf een reëel risico lopen en moet vrezen voor hun leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat zij een arrestatie zonder eerlijk proces zouden moeten ondergaan.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER